

Superstitio

Зеров Микола Костянтинович

Весною віє запашна кімната,
Дзвенить розмова і парує чай.
Віддайся їм і в серце не пускай
Щемливих забобонів Полікрата.

Коли душа спокоєм перейнята,
Не згадуй: усьому настане край!
Що кращий день нам упаде на пай,
То тяжча ніч і зліша нам розплата.

Втішаю серце... Але прикрих дум
Не сходить попіл — як прогнати тлум
Передчувань і всі страхи безсонні?..

Таж навіть сад за вікнами темнить
Тремтячі вогники на оболоні
І затіняє кожну ясну мить.

19.06.1931

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zerov_mykola_kostiantynovych/superstitio